

HARRACH GÁBOR

MAGYAROK SZLOVÁKIÁBAN: A LÉTSZÁMCSÖKKENÉS ÉS VÁLASZTÁSI KUDARCOK KAPCSOLATA

A felvidéki magyarság több demográfiai lejtmenetet és felívelési szakaszt is megélt az előző száz évben: az utolsó létszámcsökkenési szakasz a rendszerváltás környékén kezdődött, ám most nem látni jelét semmilyen trendfordulónak, vagy akár csak mérséklődésnek. Különösen aggasztó, hogy ezúttal nem egy egyedi történelmi trauma, hanem a biológiai és etnikai reprodukcióhoz szükséges belső erőforrások hiánya áll a folyamat háttérében. Ezzel párhuzamosan a felvidéki magyar pártokra adott szavazatok összesített száma is gyors apadásnak indult, igaz, csak 2012-től, az egységes MKP 2009-es szakadásának késleltetett következményeként, bő húsz évvel a demográfiai fordulópontot jelző 1991-es népszámlálás után. Mint ismert, a szlovákiai magyarságnak 2010 óta nincs deklaráltan magyar parlamenti érdekképviselő, 2020-ben pedig a magát multietnikus formációként definiáló MKP-utódpart is kiesett a törvényhozásból.¹ Ezzel párhuzamosan – mivel a nemzeti opció képviselő MKP/MKÖ/Szövetség a Most–Hídtól eltávozott szavazóknak csak egy kisebb hányadát tudta megszólítani – a szlovák pártokra szavazó magyarok száma is nőtt.

A jelenlegi helyzethez vezető folyamat politikai okait jól ismerjük (Hangácsi, 2023; Rákóczi, 2016), a demográfiai okok esetleges szerepét azonban még nem vizsgálták. Az alábbiakban arra keresem a választ, hogy a felvidéki magyarság körében zajló drasztikus népességfogyás szerepet játszott-e az ős-MKP utódpartjainak választási kudarcaiban, s ha igen, akkor milyen mértékben. A tanulmány második részében szintén az etnikai demográfia és a választási eredmények kapcsolatára, de annak egy egészen más dimenziójára – a létszámalakulás helyett a preferenciákra – összpontosítunk: itt a cél annak feltérképezése, hogy a 2010–2016 közötti parlamenti választásokon tapasztalt szabályszerűség, miszerint minél magasabb egy településen a magyarok aránya, annál magasabb a két utódpart szavazói között a nemzeti opció támogatottsága (Harrach–Rákóczi, 2017; Oriskó, 2012), vajon a 2020-as és 2023-as választáson is érvényesült-e. Mivel 2023-ban a magyarok között a

1 A párt 2023-ban már nem mérettette meg magát önállóan, a választási koalíció pedig, amelynek része volt, csupán 0,3%-ot kapott (SOSR, 2023).

szlovák pártokra voksolók becsült aránya a korábbi 20%-ról közel 40%-ra nőtt (Harrach, 2024), az adatelemzést a pártpreferenciák esetében többek között a szlovák etnikai pártok támogatottságára is kiterjesztem.

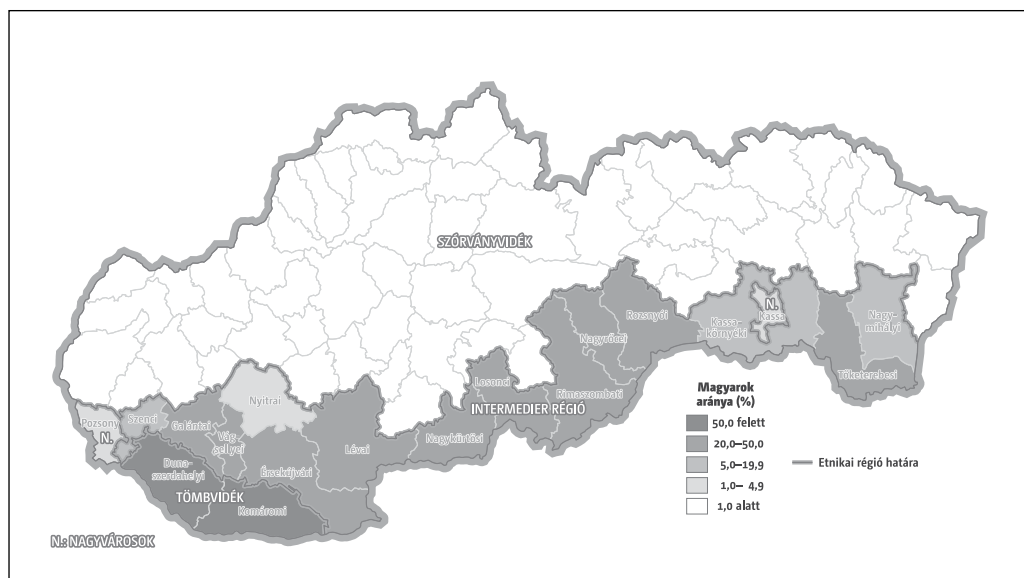
Módszertan

Kutatásaink a 2010–2023 közötti öt parlamenti választásra terjednek ki, különös tekintettel az utolsó kettő esetében még feltáratlan releváns összefüggésekre. Bár a vizsgáldások a teljes országterületet felölelik, a számítások eredményeit etnikai régiókra bontva elemzem. A négy régióból az egyik valójában a két nagyvárost (Pozsony, Kassa) fedi le, három pedig a különféle Felvidék-kutatásokból ismert, 16 járásból és a két említett városból álló magyarlakta déli sávban található. A következő térségekről van szó:

- Tömbvidék: a Csallóköz nagy részét lefedő, magyar többségű Komáromi és Duna-szerdahelyi járás.
- Nagyvárosok: Pozsony és Kassa, ahol a magyarok számarányuk alapján szórványnak minősülnek, létszámuk alapján viszont életképes közösségeket alkotnak, sajátos, urbanizált szegmensét képezve a felvidéki magyarságnak.
- Intermedier (köztes): a déli magyarlakta sávnak a tömbvidéken és a két nagyvároson kívüli, tömb–szórvány dichotómia szerint nem értelmezhető része, ahol járási szinten a magyarság kisebbségben él, ám saját intézmények fenntartására képes, számos településen és több kistérségben pedig többséget is alkot.
- Szórvány: jelen esetben a dél-szlovákiai sávtól északra élő magyar népességet értjük alatta. A felvidéki magyarságnak csak elenyésző hányada tartozik ebbe a kategóriába.

Az alábbi térkép a magyarság járási arányszámaival együtt mutatja az etnikai régiók elhelyezkedését.

1. ábra: A felvidéki magyarok 2021-es járási számaránya és a vizsgálódás során elkülönített etnikai régiók

Forrás: SODB, 2021. Etnikai régiók: a szerző szerkesztése. Kartográfia: Tátrai Patrik

Az etnikai-földrajzi szegmentálás oka, hogy így – figyelembe véve azt a tényt, hogy regionálisan a Most–Híd szavazóinak összetételét a helyi lakosság nemzetiségi jellege határozza meg (Harrach–Rákóczi, 2017) – leválaszthatjuk azokat a területeket, jelen esetben a nagyvárosokat és a szórványvidéket, ahol a Híd-tábor etnikai heterogenitásának mértéke már komoly tévkövetkeztetésekhez vezethet az elemzés során. Ez nem jelenti az említett térségek kizárását a kutatásból, hiszen az etnikailag homogén bázisú MKP/MKÖ/Szövetség (Harrach, 2024) esetében továbbra sem fenyeget egy ilyen tévkövetkeztetés lehetősége.

Az alapelv a következő: amennyiben egy etnikai régió belül egy párt szavazatszáma alulmúlja az ottani magyar szavazók létszámát, a könnyebb elemezhetőség érdekében a legkisezenfekvőbb esetet vélelmezzük (lásd „Occam borotvája” elv), vagyis magyarnak tekintjük a teljes szavazótábort. Amennyiben viszont a pártválasztók létszáma meghaladja a magyarokét, akkor már statisztikailag is kizárható ennek a szavazói közegnek az etnikai homogenitása, vagyis igazoltan megszűnik az a zárt rendszer, amelyen belül az etnikai demográfia és az etnikai szavazás kapcsolata vizsgálható, így az elemzéstől ilyen esetben eltekintek.

A felvidéki magyarság létszámcsökkenésének szerepét jelen kontextusban csak a szavazásra jogosultakra redukálva vizsgálhatjuk, egyrészt az érintettség okán, másrészt mert a fogyatkozás mértéke a felnőttkorúak körében kisebb, mint a teljes népességben (azonos mértékű fogyatkozás esetén akár a teljes népességet is vizsgálhatnánk, mivel a kapcsolat akkor is kimutatható lenne). A felnőttek gyengébb fogyatkozását annak alapján valószínűsíthetjük, hogy a felvidéki magyarság alacsony termékenysége és asszimilációjának

(különösen az intergenerációs asszimilációnak) a hatása nagyrészt a fiatalabb korcsoportoknál csapódik le (Gyurgyík, 2014), s mivel a felnőtt lakosság elemzésekor a fogyatkozó létszámú fiatalabb kohorszok kimaradnak vagy csak részlegesen jelennek meg az idősoros adatokban, a mért csökkenés aránya is alacsonyabb lesz, mint a teljes magyar népességben.

Ahhoz, hogy összevethessük a felnőttkorú szlovákiai magyarok csökkenését az utódparatok választóinak fogyatkozásával, ismernünk kell a felnőttkorú szlovákiai magyaroknak a választási évekre vonatkozó létszámadatait – miközben a vizsgált periódusban a népszámlálási és a választási évek egyetlen alkalommal sem estek egybe. Létszámbecslésre van tehát szükség. Mivel makrotendenciákat vizsgálunk, a becslés során szükségtelen a felvidéki magyarság éves születési és halálozási adatainak figyelembevétele, illetve a népességmozgás egyéb komponenseinek – vándorlás, asszimiláció – bármilyen becslése, elég csupán a felnőtt magyar népesség két népszámlálás közötti lineáris változását feltételeznünk. Ennek értelmében a 2010-es választási évre a 2001-es és 2011-es népszámlálási adatokból, a 2012-es, 2016-os és 2020-as évre pedig a 2011-es és 2021-es censusadatokból számítottam ki a magyarok számát (lineáris interpoláció), míg a 2023-as választás esetében azt feltételeztem, hogy a létszámtértek a 2011–2021 közötti ütemben változnak (lineáris extrapoláció).

A nyilvánosan elérhető népszámlálási adatbázisok közül csak a 2021-es tartalmazza járási szinten is az etnikumok kor szerinti bontását. Ezenkívül – korábbi egyedi igénylés nyomán – rendelkezésre állnak még a 2001-es census öt éves korcsoportok szerint bontott hasonló adatai, ami a demográfiai változó esetében lehetővé teszi a legalább 15 éves magyar népesség vizsgálatát. Bár ez a populáció magában foglalja a szavazati joggal még nem rendelkező 15–17 éveseket is, mivel trendek együttjárását vizsgáljuk, ez az eltérés nem okoz releváns torzítást.

A 2011-es korcsoportos értékek esetében viszont adathiánnyal kell szembenéznünk, ugyanis ebben az esetben azok csak országos szinten állnak a rendelkezésünkre, járási szinten csupán a teljes magyar lakosság számát ismerjük (Gyurgyík, 2014).² A megoldást a tíz évvel korábbi, illetve későbbi censusadatokra épülő becslés jelentette, amelynek során lineáris változást feltételeztem az adott járásban regisztrált 15+ éves magyaroknak a teljes járási magyar népességén belüli 2001-es és 2021-es járási arányszáma között:

$$N_{2011}^{15+} = 0,5 \cdot \left(\frac{N_{2001}^{15+}}{N_{2001}} + \frac{N_{2021}^{15+}}{N_{2021}} \right) \cdot N_{2011}$$

A 2011-es érték ismeretében már lehetőség nyílt a censzusközi éves adatok, s azon belül a 2010–2023 közötti választási évekre vonatkozó értékek becslésére is, amelyek a Függelék A2–A4. táblázatában láthatók. Ezekből egyébként kiszámítható, hogy 2001 és 2021 között

2 A hiány valószínűleg nem csupán a nyilvánosan elérhető adatbázisra korlátozódik, ugyanis az említett Gyurgyík-dolgozat sem tartalmazza a 2011-es korcsoportos etnikai adatokat, miközben a 2001-eseket igen.

országosan 19%-kal csökkent a felvidéki magyarság, míg a 15+ korcsoport körében ez az arány 16%, ami visszaigazolja a felnőtt magyar népesség lassabb fogyatkozásáról leírtakat.

A demográfiai és választásstatistikai adatok idősoros összevetése során a bázisviszony-szám-számítás módszerét alkalmaztam. A bázisév 2010, a bázisértékeket pedig a 15+ éves magyarok, illetve az egyes szavazói csoportok (MKP/MKÖ/Szövetség, Most–Híd és a kettő összegéből képzett utódparti szavazótábor) akkori létszámértékei adják, amelyeket egységesen 100%-nak vettem, míg ezen csoportoknak a többi négy választási évhez kapcsolódó létszám-értékei adják – szintén százalékban kifejezve – a bázisindexeket. Országosan is, és az egyes etnodemográfiai szegmensekben is megkapjuk tehát a magyar népesség és a szavazócsoportok egyazon pontról induló grafikonját. (A konkrét bázisviszonyszámok – úgy országosan, mint az egyes etnodemográfiai szegmenseken belül – szintén a Függelékben találhatók.)

Alapesetben, vagyis a magyarok és az egyes utódpartok, illetve az összesített utódparti szavazóbázis létszámcsökkenésének azonos aránya esetén³ – amit a közvetlen és kizárólagos oksági viszony jelének tekinthetünk – ezek a grafikonok egymással teljes átfedést mutatnak. Ha viszont egy adott párt csökkenésének aránya meghaladja a magyarokét, a szavazók önkéntes távozása is szerepet játszik a folyamatban. Amennyiben viszont a szavazóbázis aránycsökkenése kisebb mértékű annál, mint amit a magyar etnikum produkált – netán csökkenés helyett stagnál vagy növekszik a támogatottság –, akkor azt a politikai teljesítmény indikátorának tekinthetjük. A grafikonok analízise egyszerű vizuális adatelemzéssel történik (kivéve, ahol az értékek csekély mértékű változása szükségessé teszi a numerikus elemzést), ugyanis e viszonyszámok grafikus megjelenítése kifejezetten alkalmas a lényegi következtetések gyors levonására.

Ami a másik itt vizsgált témakört, vagyis a magyarok települési számaránya és választási preferenciái közötti kapcsolatot illeti, ebben az esetben a demográfiai változót – eltérően a bázisviszonyszámok esetében használt értékektől – nem korlátozzuk a felnőttkorúakra, ugyanis ebben az esetben nem egy közvetlen matematikai kapcsolatot keresünk (a szavazókorúak létszámváltozásának hatását a szavazatszám-változásra), hanem egy kulturális kapcsolatot, amely a település magyar *jellegével* magyarázza a pártpreferenciát, ez a jelleg pedig a település teljes lakosságát magába foglalja, a még nem szavazókorú népességet is.

Itt a fő módszertani kihívás az adott településeken és adott választáson (érvényesen) szavazó magyar lakosságnak, illetve azon belül a három nagy preferenciacsoportnak – a nemzeti, a multinacionális és a szlovák opció támogatóinak – a számszerűsítése. Mivel a választásstatistikák nem tartalmaznak etnikai adatokat, az aktív magyar szavazók számát a helyi részvételi adatok alapján becsültem meg, az egyes településeken élő etnikumok azonos választási hajlandóságát feltételezve. A preferenciacsoportok kiszámítása a valószínűbb választási szcenárió vélelmezésén alapul.

3 Azért beszélünk arányról, és nem abszolút számokról, mert a magyarságon belül az összes pártpreferencia-csoport egyenlő arányú csökkenését vélelmezzük.

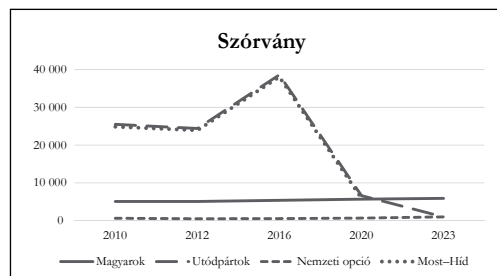
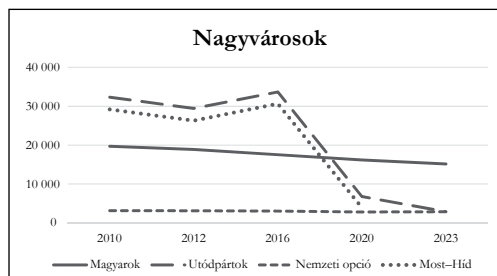
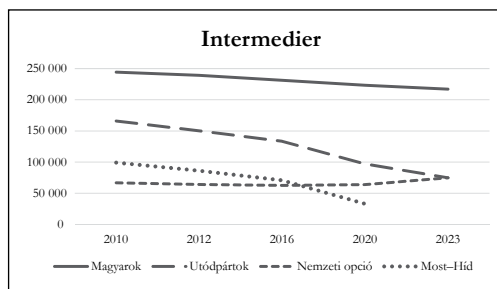
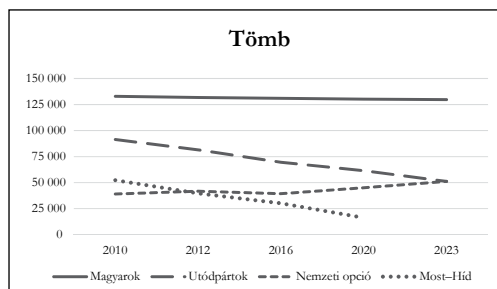
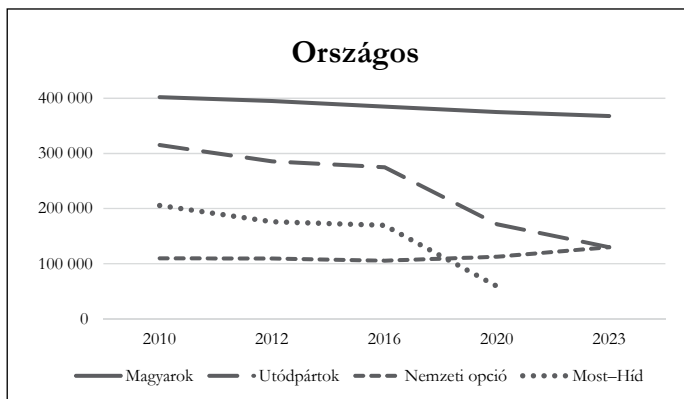
E szcenárió szerint egy nem magyar („többségi”) szavazó inkább választ egy szlovák pártot, mint egy magyar utódpártot, ha pedig mégis egy magyar utódpártra voksol, akkor a Most–Hídat, s nem a magyar nemzeti opciót preferálja. (Azért nem a magyar szavazók szempontjából vezetem le ezt a sorrendet, mert részükről nem feltételezhetjük ilyen egyértelműen a két utódpárt közötti különbségtételt.) Egy településen akkor vélelmezhetjük a többségi választók etnikai átszavazását, ha létszámuk magasabb a szlovák pártokra adott voksok összességénél, a nemzeti opcióra való átszavazást pedig akkor, ha a nem magyar szavazók száma a szlovák pártok és a Most–Híd összesített szavazatszámát is meghaladja (országosan az MKP/MKÖ/Szövetség támogatóinak általában mintegy fél százaléka esett ebbe a kategóriába, jellemzően a magyar anyanyelvű romák lakta településekről).

Bár a szlovák népszámlálási statisztikák – 1991 óta folyamatosan – nemzetiségi és anyanyelvi kategóriák szerint is közlik az egyes nemzetiségek létszámát, tanulmányomban a magyarság létszámadatait minden esetben a nemzetiségi statisztikák alapján határoztam meg: mivel a magyar érdekképviselő preferenciája az etnikai identitás egyik indikátorának is tekinthető, logikusnak tűnik, hogy a demográfiai adatokkal történő összevetés során is az identitásszempontra kifejező nemzetiségi önmeghatározás adatait használjuk. A második nemzetiség megvallására is lehetőséget adó 2021-es census esetében kizárólag az elsődleges identitást tekintettem mérvadónak.

Demográfia és választási eredmények

Mielőtt rátérnénk a bázisviszonyszámokra, a vizsgált mutatóknak az egyes etnikai szegmenseken belüli abszolút számait mutató grafikonokat is megnézzük. Ezekből az ábrákból ugyanis a magyar etnikum és az egyes szavazótáborok létszámáról is képet kapunk, s ha az utóbbi meghaladja az előbbi, a fentebb leírtaknak megfelelően el kell vetnünk a két mutató közötti kapcsolat lehetőségét, függetlenül a bázisviszonyszámokból kirajzolódó képtől.

2–6. ábra: A 15 éves és idősebb felvidéki magyarok, valamint az MKP/MKÖ/Szövetség, a Most–Híd, s ezek összevont (utódpartí) szavazóinak száma az utolsó öt szlovák parlamenti választási évben etnodemográfiai csoportonként

Forrás: SODB, 2021; Gyurgyík, 2014 alapján a szerző szerkesztése

Az országos grafikon látványosan összegzi a felvidéki magyar pártpolitikának a történelmi MKP kettészakadásától napjainkig tartó alakulását. A folyamatot elsősorban a Most–Híd szavazóinak létszámalakulása határozta meg, miközben az MKP/MKÖ/Szövetség – bár támogatottsága a sorozatos választási kudarcok ellenére is stabil maradt, sőt idővel növelte is azt – nem tudott elégséges mértékben profitálni a Híd-tábor folyamatos csökkenéséből.

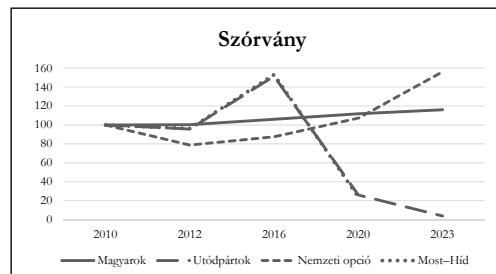
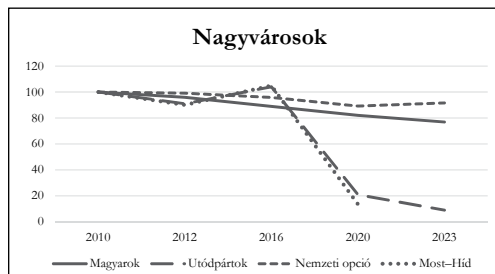
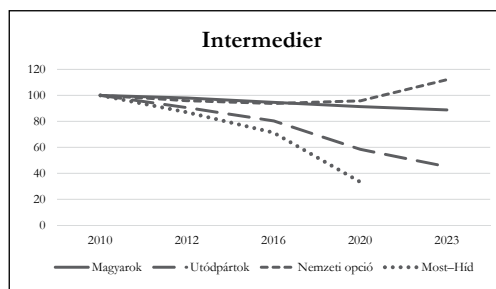
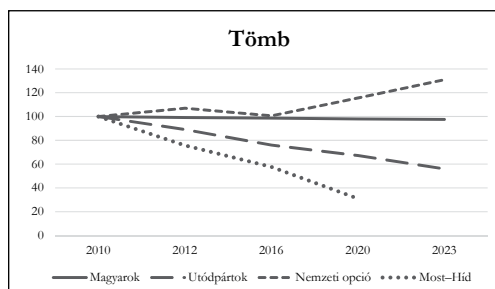
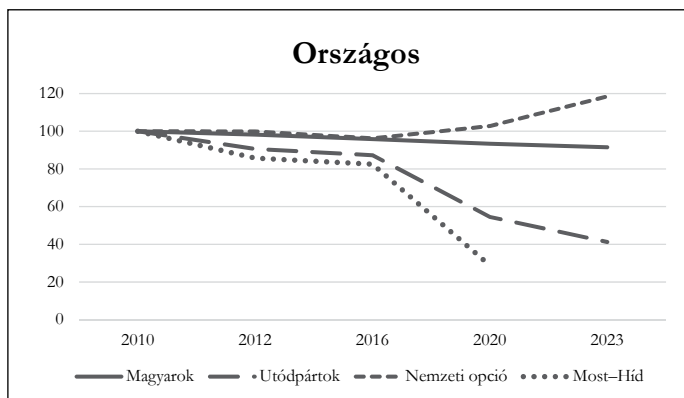
Ami az egyes etnodemográfiai szegmenseket illeti, a vizsgált időszakban az MKP/MKÖ/Szövetség szavazóinak száma – a nagyvárosokat leszámítva – mindenhol növekedett (országosan: 18%, tömbvidék: 31%, intermedier régió: 12%, nagyvárosok: -8%, szórvány: 56%). Tegyük hozzá, hogy a szórványban megfigyelt bő másfélszeres növekedés az alacsony létszámú csoportok létszámingadozása során tapasztalt aránykilengések tipikus példája, ugyanis amíg országosan több mint 20 ezerrel emelkedett a párt szavazóinak a száma, a magyaroktól északra a növekmény mindössze 357 volt.

Ezzel szemben a Most–Híd az egyes etnodemográfiai szegmensekben teljesen eltérő mintázatokat produkált. Az országos trend – 2010–2016 között lassú, majd ütemes csökkenés – regionális szinten sehol sem ismétlődik, vagyis amit itt láthatunk, az csupán az eltérő helyi mintázatok átlaga. Az intermedier térségben, s még inkább a tömbterületen egyenletes apadást tapasztalhatunk, míg a szórványtérségben teljesen hektikusan alakult a támogatottság: a kezdeti erőziót ugrásszerű emelkedés, majd meredek zuhanás követte, s ugyanez mérsékeltebb formában a nagyvárosokban is lejátszódott. E két utóbbi szegmensben – a nemzeti opció elhanyagolható jelenléte miatt – a Most–Híd és az összesített utódpartai értékek gyakorlatilag megegyeznek. Mivel azonban itt a párt szavazóinak száma meghaladja a választásra jogosult magyarokét, e szegmensekben nincs értelme vizsgálni a demográfia és a támogatottság kapcsolatát.

Eltérő az egyes etnodemográfiai csoportokban az utódpartok támogattságában bekövetkezett fordulóponthoz időpontja is. A tömbben élők körében a nemzeti opciót választók száma már 2012-ben meghaladta a Most–Hídot, az intermedier régióban erre csak 2020-ban került sor, míg a nagyvárosokban és szórványban végig a multietnikus párt volt főlányban.

Ezután nézzük meg a bázisviszonyszámok alakulását!

7–11. ábra: A 15 éves és idősebb felvidéki magyarok, valamint az MKP/MKÖ/Szövetség, a Most–Híd, s ezek összevont (utódpartí) szavazóinak aránya az utolsó öt szlovák parlamenti választási évben a 2010-es szavazatszámokhoz viszonyítva, etnodemográfiai csoportonként

Forrás: SODB, 2021; Gyurgyík, 2014 alapján a szerző szerkesztése

Országos szinten az MKP/MKÖ/Szövetség támogatottsága 2010–2016 között a demográfiai trendet követte, utána viszont elszakadt tőle, emelkedő, a népesedési helyzet alapján elvárhatónál magasabb szavazatszámot produkálva, amit a módszertani fejezetben leírtak alapján a politikai teljesítmény indikátoraként értékelhetünk. A tömbvidéken kevésbé szoros az összefüggés, az érintett magyar népesség közel 60%-át adó intermedier régióban viszont tíz éven át teljesen együttjárt a létszámcsökkenés és a párt enyhe mértékű eróziója.

A nagyvárosi grafikonok szintén erős kapcsolatra utalnak, azonban itt figyelembe kell vennünk, hogy a helyi magyarságnak csak elenyésző része támogatta a nemzeti opciót.

A Most–Híd esetében – különösen 2016-tól – a támogatottság esése lényegesen meghaladja a magyarok létszámcsökkenésének ütemét, vagyis papírforma szerint a demográfiai okok csak kismértékben játszhattak szerepet a szavazatvesztési folyamatban, s a fő ok a választók elpártolásában keresendő, legalábbis a tömb és az intermedier kategórián belül. A nagyvárosok és a szórványvidék esetében kizárólag a szavazók mozgását valószínűsíthetjük a folyamatok mögött.

Lokális etnikai számarány és pártpreferenciák

2010–2016 között a nemzeti opció helyi támogatottsága a magyarság lokális számarányával együtt nőtt, úgy az utódpartok összes (magyar és nem magyar) szavazójának körében (Oriskó, 2012), mint a magyar szavazónépességén belül (Harrach–Rákóczi, 2017). A lokális etnikai arány és a választói attitűdök kapcsolatát most a 2020-as és 2023-as választás kapcsán is elvégzem, az alábbi mutatók szerint:

- a nemzeti opció támogatottsága az érvényesen szavazó magyar választók körében;
- a nemzeti opció támogatottsága az utódpartokra szavazó magyar választók körében (a Most–Híd 2023-as eltűnése miatt csak 2020-ra vonatkozóan);
- a két utódpart támogatottsága az érvényesen szavazó magyar választók körében (csak 2020-ra vonatkozóan);
- az érvényesen szavazó magyarok aránya a választásra jogosult magyarok körében.

Az első két pontban tehát a nemzeti opció (itt: MKÖ/Szövetség), a harmadik pontban pedig az utódpartok intraetnikai támogatottságát vizsgáljuk, míg a negyedik pontban a magyar szavazók választási aktivitását nézzük meg az etnodemográfiai helyzet viszonylatában. A magyar szavazóknak a felsorolt mutatók szerint kiszámított – járásonként, illetve etnikai környezet szerint rendezett – becslést létszámadatai a Függelékben találhatók.

Először nézzük az első két helyen említett mutatót!

1. táblázat: Az MKÖ/Szövetség becsült százalékos támogatottsága az összes érvényesen szavazó, illetve az utódpartokat támogató magyarok körében a magyarok települési arányszáma szerint a 2020-as és 2023-as választáson

Magyarok települési aránya (%)	MKÖ/Szövetség (%)		
	Aktív magyar szavazóknál		Utódpartot választó magyaroknál
	2020	2023	2020
0–9	25,2	28,4	38,5
10–19	38,6	42,8	60,5
20–29	45,5	50,7	65,2
30–39	46,9	52,5	64,8
40–49	50,4	58,5	67,5
50–59	55,9	64,4	70,5
60–69	59,8	71,3	70,5
70–79	64,1	74,6	73,4
80–89	68,3	80,4	74,0
90–100	69,8	82,7	77,0

Forrás: SOSR, 2020, 2023 alapján a szerző szerkesztése

A bal oldali oszlop adatok szerint a két változó között korábban tapasztalt kapcsolat 2020-ban és 2023-ban is érvényes: minél magasabb az egyes településeken a magyarok aránya, annál nagyobb a magyar szavazók körében az etnikai opció preferenciája, vagyis annál alacsonyabb a multietnikus és a szlovák pártok együttes támogatottsága. Ráadásul ezek az értékek fentről lefelé olvasva monoton növekedést mutatnak, amit 2010–2016 között még nem mondhattunk el, vagyis a kapcsolat azóta még erősebbé vált. Ami az MKÖ/Szövetségnek az utódpartválasztó magyarokon belül támogatottságát illeti (jobb oldali oszlop), itt már nem monoton a növekedés – a 30–39%-os településcsoport adatai alacsonyabbak az előzőnél, 50% és 70% között pedig megegyeznek –, azonban összességében itt is emelkednek a települési számaránnyal együtt az értékek, vagyis a két változó kapcsolata ez esetben is érvényes.

A továbbiakban megnézzük, hogy 2020-ban mennyire határozta meg a helyi etnodemográfiai helyzet az aktív magyar választók körében az utódpartokat támogató magyarok arányát, illetve – ellentétes megközelítésben – a szlovák pártok támogatottságát. (A 2023-as adatok itt megegyeznének a fenti táblázatban látható 2023-as oszlop adataival, ezért nem tettem közzé őket.)

2. táblázat: Az utódpartokra szavazó magyarok becsült százalékos támogatottsága az érvényesen szavazó magyarok körében a magyarok települési arányszáma szerint a 2020-as választáson

Magyarok települési aránya (%)	Utódpartok (%) aktív magyar szavazóknál 2020
0–9	65,4
10–19	63,8
20–29	69,8
30–39	72,5
40–49	74,7
50–59	79,4
60–69	84,8
70–79	87,3
80–89	92,2
90–100	90,8

Forrás: SOSR, 2020 alapján a szerző szerkesztése

Itt is fennáll a két változó közötti összefüggés, vagyis minél erősebb a magyarok települési jelenléte, annál kisebb magyar részről a szlovák pártok támogatottsága, dacára annak, hogy az értékek változása itt se monoton (lásd a 10–19%-os és a 90–100%-os csoportokat).

Végül nézzük meg, befolyásolta-e az etnodemográfiai helyzet a magyarok választási hajlandóságát!

3. táblázat: Az érvényesen szavazó magyarok becsült százalékos támogatottsága a választásra jogosult magyarok körében a magyarok települési arányszáma szerint a 2020-as és 2023-as választáson

Magyarok települési aránya (%)	Aktív magyar szavazók (%) a választásra jogosult magyarok között	
	2020	2023
0–9	66,1	67,8
10–19	63,4	64,5
20–29	60,5	60,7
30–39	57,1	57,0
40–49	59,7	60,1
50–59	54,2	55,0
60–69	55,2	55,5
70–79	54,2	54,0
80–89	57,6	57,8
90–100	63,9	62,5

Forrás: SOSR, 2020, 2023 alapján a szerző szerkesztése

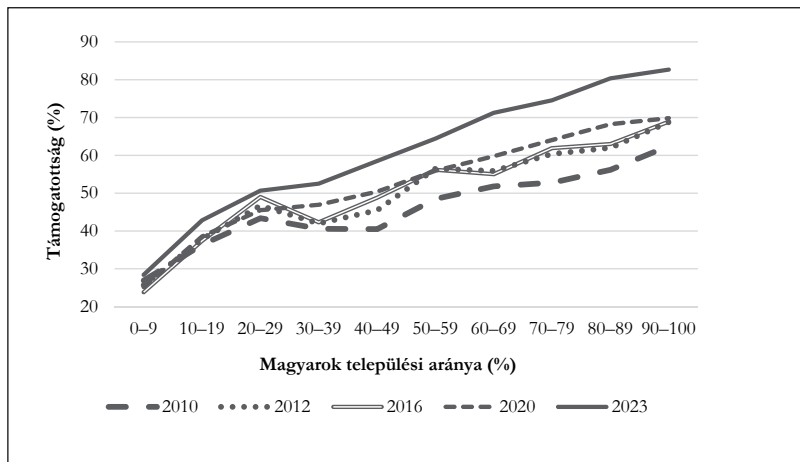
Az eddigi pozitív kapcsolat helyett itt – mindkét választás esetében – az értékek U alakú mintázata figyelhető meg. A 0–9%-os településcsoportban ez nagy valószínűséggel a nagyvárosi magyarságnak köszönhető: Pozsonyban és Kassán 2–3% körüli a magyarok aránya, ugyanakkor viszonylag magas, összesen 17 ezres létszámuk miatt ők teszik ki az adott településcsoportba tartozó magyarok felét, így az urbanizált szavazókra általában jellemző magasabb választási részvétel a kategória egészének az értékét is megemelte.

Valójában azonban itt az U betű másik szára, vagyis a magyarok kiemelkedően magas arányával jellemezhető települések jelentős választási kedve az, ami meglepő. Korábbról ugyanis tudjuk, hogy a 2020-as és 2023-as választáson a magyarokat átlag alatti választási hajlandóság jellemezte (Harrach, 2024), így a fenti táblázati adatok esetében az lenne elvárható, hogy a magyarok helyi számaránya és részvételi kedve fordított arányban álljon egymással, hiszen minél magasabb arányt képvisel egy településen a magyarság, választói attitűdjeik annál erősebben érvényesülnek a lakosság egészében. Ez az összefüggés 80%-os lokális arányig valóban fennáll, e fölött azonban a magyarok választási kedve láthatóan nő, 90% felett pedig már a szóránytelepüléseken tapasztalható részvételi értékeket közelíti.

Mivel nem vizsgáltam az egyes településkategóriáknak az etnikai jellemzőkön túli sajátosságait (földrajzi megoszlás, településnagyság, romák aránya stb.), a magyarok által kiemelkedő arányban lakott települések erősebb választói kedvének okait nem ismerjük. Az viszont a Függelék A9. és A10. táblázatának adataiból kiszámítható, hogy a 90% feletti kategóriát képviselő falvak össznépessége a felvidéki magyarság mindössze 1%-át teszi ki (miközben a kategóriák egyenlő népességeloszlása esetén ez 10% lenne), vagyis az ott élők nem képesek érdemben befolyásolni a magyarság egészének részvételi arányát. A táblázatból kirajzolódó mintázat tehát nincs ellentmondásban a felvidéki magyarok alacsony választási hajlandóságát kimutató korábbi számításokkal.

Befejezésképpen tekintsük meg a nemzeti opciónak a teljes magyar szavazótáboron belüli támogatottságát mutató grafikonokat, figyelembe véve, hogy az itt vizsgált négy mutató közül egyedül erről rendelkezünk átfogó, mind az öt parlamenti választásra kiterjedő adatokkal.

12. ábra: Az MKP/MKÖ/Szövetség becsült százalékos támogatottsága a magyar szavazók körében a magyarok települési arányszáma szerint az utolsó öt szlovák parlamenti választáson

Forrás: SOSR alapján a szerző szerkesztése

Minél későbbi az adott választás, annál erősebb a hozzá tartozó vonal meredeksége és monotonitása, vagyis annál határozottabban érvényesül az itt tárgyalt szabályszerűség. Ennek következtében 2023-ban a Szövetség intraetnikai támogatottsága 60%-os magyar arány fölött a 70%-ot, 80%-os magyar arány fölött pedig a 80%-ot is meghaladta (lásd még 1. táblázat).

A monoton jelleg erősödése vélhetően azzal magyarázható, hogy a grafikonon ábrázolt dichotóm támogatottsági változó valójában sokáig trichotóm jellegű volt, vagyis az MKP/MKÖ/Szövetségen kívüli szegmens kettő másikat foglalt magába: a multietnikusokat és a szlovákokat. Feltételezhető, hogy amíg a magyar szavazók részéről a szórványtelepüléseken a Most–Hídnak, a „színmagyar” településeken pedig az MKP/MKÖ/Szövetségnek volt megkérdőjelezhetetlen a preferenciája, addig a vegyes lakosságú helyszíneken mindkét utódpart „csereszabatos” alternatívaként jelent meg egy részük számára, akik esetében a statisztikailag elvárható etnikai tudatosság nem a nemzeti opció, hanem az utódpartok bármelyikének a választásában jelentkezett. Ez a sajátos helyzet azonban a Most–Híd meggyengülésével megszűnt, s a 2010–2016 közötti trichotómiát a valós életben is az etnikaipárt-alternatívák dichotómiája váltotta fel, aminek következtében aztán az itt vizsgált kapcsolat is egyértelműbbé vált.

Általános következtetések

Tanulmányomban a felvidéki magyarság demográfiai helyzetének és a három etnopolitikai alternatíva (MKP/MKÖ/Szövetség, Most–Híd és a szlovák pártok) támogatottságának a kapcsolatát vizsgáltam a 2010–2023 közötti időszak, vagyis az utolsó öt szlovákiai parlamenti választás vonatkozásában. Egyrészt választ kerestem arra, hogy a felvidéki magyarság fogyatkozása milyen szerepet játszhatott az ős-MKP két utódpártjának választási kudarcaiban, másrészt megvizsgáltam a magyarok települési számaránya és „nemzeti” választói attitűdjei közötti – 2010–2016 esetében már igazolt – kapcsolat 2020-as és 2023-as érvényességét.

Az MKP/MKÖ/Szövetség szavazótáborra országosan 2016-ig, a déli magyarlakta sáv nagy részét adó intermedier régióban pedig egészen 2020-ig a felvidéki magyarságra jellemző népességváltozás arányában csökkent, amit aztán a támogatottság növekedése váltott fel, ellenkezően a potenciális bázisra jellemző demográfiai trenddel. Ezzel szemben a Most–Híd táborát a magyarlakta déli sávban a szavazók egyenletes, ám a magyarság apadását meghaladó lemorzsolódása jellemezte, így a párt eróziójában itt a magyarság fogyatkozása csak részlegesen játszhatott szerepet. Mivel a nagyvárosokban és a szórványban a Híd-szavazók száma lényegesen meghaladja a helybeli magyarokét, a demográfia és a szavazatcsökkenés kapcsolata itt nem tanulmányozható, ugyanakkor (vagy éppen ezért) elmondható, hogy a sajátos, hektikus mintázatot is felmutató apadás mögött itt egyértelműen a választók eltávolodása állt. Az etnodemográfiai helyzet a két utódpárt egymáshoz viszonyított pozícióját is meghatározta: a nemzeti opció támogatottsága a tömbvidéken már 2012-ben meghaladta a versenytársét, míg a nagyvárosokban és a szórványban, amíg csak tartott a rivalizálás, erre egyáltalán nem került sor.

A magyarok települési számaránya és a nemzeti opció támogatottsága közötti kapcsolat a 2020-as és 2023-as választás esetében is érvényesnek bizonyult. Szintén pozitív volt a kapcsolat 2020-ban a települési számarány és a magyar szavazók utódpárti preferenciája (vagyis a szlovák pártok elutasítottsága) között. Ugyanakkor a választási hajlandóság esetében már egy U alakú összefüggésre bukkanunk. Mivel azonban a 90-100%-ban magyar lakosságú települések a felvidéki nemzetrész elenyésző hányadát adják, az említett mintázat nem áll ellentmondásban a magyarok átlag alatti részvételi hajlandóságával kapcsolatos korábbi kimutatásokkal.

Megfigyelhető még, hogy a magyarok települési számaránya és nemzeti opció iránti elkötelezettsége közötti – összesen öt parlamenti választás alkalmával megfigyelt – kapcsolat választásról választásra erősebb és monotonabb lett. Ez minden bizonnyal a Most–Híd meggyengülésére vezethető vissza, hiszen a multietnikus alternatíva megszűnése etnikai értelemben polarizáltta tette Szlovákiában a politikai kínálatot, aminek következtében a nemzeti opció egyúttal „a” magyar opcióvá is vált, ez pedig az utolsó két választáson, de főleg a 2023-ason, erősítette a párt pozícióit.

Felhasznált irodalom

Gyurgyík László: *A szlovákiai magyarság demográfiai folyamatai 1989-től 2011-ig*. Fórum Kisebbségkutató Intézet: Somorja, 2014.

Hangács István (2023): *A 2023-as szlovákiai parlamenti választások magyarországi tanulságai*. Méltányosság Politikaelemző Központ: Budapest. Letöltés helye: <https://meltanyossag.hu/a-2023-as-szlovákiai-parlamenti-valasztasok-magyarországi-tanulsagai/>; letöltés ideje: 2026. 07. 26.

Harrach Gábor: Egy kudarc boncképe: a felvidéki magyar politika 2023-as bukásának választásstatistikája (2.). *Kisebbségi Szemle*, 2024. 9 (3). 7–39.

Harrach Gábor – Rákóczi Krisztián: *Külön utakon. Adalékok a felvidéki magyarság 2009 utáni politikatörténetéhez*. NPKI–L'Harmattan: Budapest, 2017.

Oriskó Norbert (2012): A magyar többségű községekben az MKP megelőzte a Most-Hidat. *Felvidék Ma*. Letöltés helye: <http://felvidek.ma/2012/03/a-magyarok-altal-tobbsegben-lakott-kozsegekben-az-mkp-tobb-szavazatot-kapott-mint-a-most-hid/>; letöltés ideje: 2026. 07. 26.

Rákóczi Krisztián: Választások Szlovákiában – A rendszerellenes pártok előretörése és a magyar szavazók távolmaradása. *Kisebbségi Szemle*, 2016. 1 (2). 7–28.

SOSR (2020) – a Szlovák Statisztikai Hivatal választási adatbázisa. Letöltés helye: <https://volby.statistics.sk/nrsr/nrsr2020/en/data01.html>; letöltés ideje: 2026. 07. 26.

SODB (2021) – a Szlovák Statisztikai Hivatal népszámlálási adatbázisa. Letöltés helye: <https://www.scitanie.sk/en>; letöltés ideje: 2026. 07. 26.

SOSR (2023) – a Szlovák Statisztikai Hivatal választási adatbázisa. Letöltés helye: https://volby.statistics.sk/nrsr/nrsr2023/en/suhrnne_vysledky.html; letöltés ideje: 2026. 07. 26.

Függelék

A1. táblázat: A teljes, illetve a 15 éven felüli felvidéki magyarság lélekszáma országosan és járásonként a három utolsó szlovákiai népszámlálás során

Járás	Magyarok					
	Teljes létszám			15 éves és idősebbek		
	2001	2011	2021	2001	2011(b)	2021
Pozsony	16 451	14 119	11 271	15 510	13 292	10 595
Szenci	10 553	9 134	8 700	9 264	8 165	7 917
Dunaszerdahelyi	93 660	87 349	85 504	77 661	74 597	75 145
Galántai	36 518	32 793	29 551	30 803	28 500	26 438
Komáromi	74 976	66 356	62 099	63 349	57 380	54 928
Lévai	33 524	28 085	23 342	29 130	25 023	21 312
Nyitrai	10 956	9 076	6 790	9 879	8 382	6 419
Érsekújvári	57 271	48 483	44 029	49 316	42 779	39 785
Vágsellyei	19 283	16 717	14 336	16 696	14 793	12 959
Losonci	20 072	17 338	16 530	17 007	14 785	14 186
Nagyőrcei	8 994	7 738	7 308	7 574	6 518	6 158
Rimaszombati	34 323	30 516	31 804	27 737	24 490	25 345
Nagykürtösi	12 823	10 939	8 955	10 966	9 669	8 172
Kassa	8 940	6 382	5 620	8 337	5 949	5 237
Kassa-környéki	14 140	11 845	10 366	12 032	10 192	9 018
Nagymihályi	12 819	12 122	11 348	10 475	10 051	9 546
Rozsnyói	18 954	16 103	13 520	16 086	14 068	12 148
Tőketerebesi	30 425	28 145	24 995	25 153	23 836	21 673
Szórványvidék	5 846	5 227	5 997	5 610	5 009	5 740
Országos	520 528	458 467	422 065	442 585	397 342	372 721

Forrás: SODB, 2021, Gyurgyík, 2014 alapján a szerző szerkesztése

A2-A4. táblázat: A 15 éves és idősebb felvidéki magyarok becsült létszáma országosan és járásonként 2001–2023 között

Járás	Magyarok							
	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
Pozsony	15 510	15 288	15 066	14 845	14 623	14 401	14 179	13 957
Szenci	9 264	9 154	9 044	8 934	8 824	8 715	8 605	8 495
Dunaszerdahelyi	77 661	77 355	77 048	76 742	76 436	76 129	75 823	75 516
Galántai	30 803	30 573	30 342	30 112	29 882	29 651	29 421	29 191
Komáromi	63 349	62 752	62 155	61 558	60 961	60 364	59 767	59 170
Lévai	29 130	28 719	28 309	27 898	27 487	27 077	26 666	26 255
Nyitrai	9 879	9 729	9 580	9 430	9 280	9 130	8 981	8 831
Érsekújvári	49 316	48 662	48 009	47 355	46 701	46 048	45 394	44 740
Vágallyei	16 696	16 506	16 315	16 125	15 935	15 744	15 554	15 364
Losonci	17 007	16 785	16 563	16 340	16 118	15 896	15 674	15 452
Nagyrócei	7 574	7 468	7 363	7 257	7 152	7 046	6 941	6 835
Rimaszombati	27 737	27 412	27 088	26 763	26 438	26 113	25 789	25 464
Nagykürtösi	10 966	10 836	10 707	10 577	10 447	10 317	10 188	10 058
Kassa	8 337	8 098	7 859	7 621	7 382	7 143	6 904	6 666
Kassa-környéki	12 032	11 848	11 664	11 480	11 296	11 112	10 928	10 744
Nagymihályi	10 475	10 433	10 390	10 348	10 306	10 263	10 221	10 178
Rozsnyói	16 086	15 884	15 682	15 480	15 279	15 077	14 875	14 673
Töketerbesi	25 153	25 021	24 890	24 758	24 626	24 495	24 363	24 231
Szórványvidék	5 610	5 550	5 490	5 430	5 370	5 310	5 250	5 190
Országos	442 585	438 074	433 564	429 053	424 542	420 031	415 521	411 010

Járás	Magyarok							
	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
Pozsony	13 735	13 514	13 292	13 022	12 752	12 483	12 213	11 943
Szenci	8 385	8 275	8 165	8 140	8 116	8 091	8 066	8 041
Dunaszerdahelyi	75 210	74 904	74 597	74 652	74 707	74 762	74 816	74 871
Galántai	28 960	28 730	28 500	28 294	28 087	27 881	27 675	27 469
Komáromi	58 573	57 977	57 380	57 134	56 889	56 644	56 399	56 154
Lévai	25 845	25 434	25 023	24 652	24 281	23 910	23 539	23 168
Nyitrai	8 681	8 532	8 382	8 186	7 989	7 793	7 597	7 400
Érsekújvári	44 087	43 433	42 779	42 480	42 180	41 881	41 582	41 282
Vágsellyei	15 173	14 983	14 793	14 609	14 426	14 243	14 059	13 876
Losonci	15 229	15 007	14 785	14 725	14 665	14 605	14 545	14 485
Nagyőrcei	6 729	6 624	6 518	6 482	6 446	6 410	6 374	6 338
Rimaszombati	25 139	24 814	24 490	24 575	24 661	24 746	24 832	24 917
Nagykürtösi	9 928	9 798	9 669	9 519	9 369	9 220	9 070	8 920
Kassa	6 427	6 188	5 949	5 878	5 807	5 736	5 664	5 593
Kassa-környéki	10 560	10 376	10 192	10 075	9 957	9 840	9 722	9 605
Nagymihályi	10 136	10 094	10 051	10 001	9 950	9 900	9 849	9 799
Rozsnyói	14 471	14 269	14 068	13 876	13 684	13 492	13 300	13 108
Tőketerebesi	24 100	23 968	23 836	23 620	23 404	23 187	22 971	22 755
Szóránnyvidék	5 130	5 070	5 009	5 083	5 156	5 229	5 302	5 375
Országos	406 499	401 989	397 478	395 002	392 527	390 051	387 575	385 099

Járás	Magyarok						
	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Pozsony	11 674	11 404	11 134	10 865	10 595	10 325	10 056
Szenci	8 016	7 991	7 967	7 942	7 917	7 892	7 867
Dunaszerdahelyi	74 926	74 981	75 035	75 090	75 145	75 200	75 255
Galántai	27 263	27 057	26 850	26 644	26 438	26 232	26 026
Komáromi	55 909	55 663	55 418	55 173	54 928	54 683	54 438
Lévai	22 796	22 425	22 054	21 683	21 312	20 941	20 570
Nyitrai	7 204	7 008	6 812	6 615	6 419	6 223	6 026
Érsekújvári	40 983	40 683	40 384	40 084	39 785	39 486	39 186
Vágssellyei	13 693	13 509	13 326	13 142	12 959	12 776	12 592
Losonci	14 426	14 366	14 306	14 246	14 186	14 126	14 066
Nagyőröcei	6 302	6 266	6 230	6 194	6 158	6 122	6 086
Rimaszombati	25 003	25 088	25 174	25 259	25 345	25 431	25 516
Nagykürtösi	8 771	8 621	8 471	8 322	8 172	8 022	7 873
Kassa	5 522	5 451	5 379	5 308	5 237	5 166	5 095
Kassa-környéki	9 488	9 370	9 253	9 135	9 018	8 901	8 783
Nagymihályi	9 748	9 698	9 647	9 597	9 546	9 495	9 445
Rozsnyói	12 916	12 724	12 532	12 340	12 148	11 956	11 764
Töketerbesi	22 538	22 322	22 106	21 889	21 673	21 457	21 240
Szóránnyvidék	5 448	5 521	5 594	5 667	5 740	5 813	5 886
Országos	382 624	380 148	377 672	375 197	372 721	370 245	367 770

Forrás: SODB, 2021; Gyurgyík, 2014 alapján a szerző szerkesztése

A5. táblázat: Az MKP/MKÖ/Szövetségre szavazók száma országosan és járásonként az utolsó öt szlovák parlamenti választáson

Járás	MKP/MKÖ/Szövetség				
	2010	2012	2016	2020	2023
Pozsony	1 606	1 557	1 554	1 431	1 462
Szenci	1 563	1 716	2 146	2 219	2 323
Dunaszerdahelyi	21 262	23 139	23 196	27 083	28 921
Galántai	6 621	6 947	8 183	8 273	10 331
Komáromi	17 817	18 694	16 108	18 082	22 255
Lévai	7 618	6 911	7 019	7 107	7 566
Nyitrai	1 693	1 467	1 776	1 645	1 709
Érsekújvári	13 364	12 716	11 430	12 534	13 647
Vágsellyei	3 952	4 121	3 734	4 037	4 722
Losonci	3 882	3 441	3 097	2 777	3 273
Nagyőrcei	1 897	1 841	1 673	1 574	1 826
Rimaszombati	6 911	7 008	6 505	5 780	8 106
Nagykürtösi	3 578	3 200	2 959	2 803	3 049
Kassa	1 553	1 573	1 474	1 387	1 431
Kassa-környéki	3 539	3 473	3 400	3 878	3 591
Nagymihályi	2 657	2 422	2 278	2 329	2 844
Rozsnyói	3 214	3 352	3 481	4 269	4 275
Tőketerebesi	6 275	5 404	4 925	4 741	7 585
Szórványvidék	636	501	557	682	993
Országos	109 638	109 483	105 495	112 631	129 909

Forrás: SOSR

A6. táblázat: A Most–Híd szavazók száma országosan és járásonként az utolsó öt szlovák parlamenti választáson

Járás	Most–Híd			
	2010	2012	2016	2020
Pozsony	20 291	18 614	23 099	2 804
Szenci	5 671	5 375	5 114	1 331
Dunaszerdahelyi	32 909	25 671	18 621	10 673
Galántai	13 730	12 089	8 800	3 865
Komáromi	19 409	13 947	11 558	5 565
Lévai	9 965	8 696	6 840	2 459
Nyitrai	5 218	5 293	4 989	1 372
Érsekújvári	17 531	15 412	11 860	4 460
Vágsellyei	6 660	5 413	4 397	1 712
Losonci	5 196	4 783	3 568	2 254
Nagyőrcei	2 214	1 691	1 482	978
Rimaszombati	7 059	6 456	5 578	4 971
Nagykürtösi	3 124	2 685	2 202	1 389
Kassa	8 897	7 687	7 536	1 144
Kassa-környéki	7 988	5 081	4 585	1 276
Nagymihályi	3 420	2 928	2 751	1 975
Rozsnyói	6 100	5 468	4 070	1 568
Tőketerebesi	5 301	4 901	4 498	3 433
Szórványvidék	24 855	23 898	38 045	5 931
Országos	205 538	176 088	169 593	59 160

Forrás: SOSR

A7. táblázat: A választásra jogosult és érvényesen szavazó magyarok, valamint a magyar utódpartok és a szlovák pártok magyar szavazóinak becsült járási száma a 2020-as választáson

Járás	Magyarok				
	2020				
	Választásra jogosult	Érvényesen szavazó	Választott párt		
			<i>MKÖ</i>	<i>Most–Híd</i>	<i>Szlovák p.</i>
Pozsony	10 646	7 576	1 431	2 804	3 341
Szenci	7 531	5 646	2 219	1 331	2 096
Dunaszerdahelyi	72 402	43 860	27 083	10 295	6 482
Galántai	25 360	16 282	8 273	3 862	4 146
Komáromi	52 904	27 323	18 082	5 490	3 751
Lévai	20 538	11 657	7 099	2 323	2 234
Nyitrai	6 159	4 212	1 644	1 305	1 263
Érsekújvári	38 347	21 998	12 533	4 400	5 065
Vágsellyei	12 456	7 426	4 037	1 699	1 691
Losonci	13 421	6 475	2 769	2 163	1 543
Nagyőrcei	5 857	2 840	1 556	886	398
Rimaszombati	24 069	12 430	5 772	4 422	2 236
Nagykürtösi	7 831	4 717	2 796	1 245	676
Kassa	5 122	3 277	1 372	1 118	787
Kassa-környéki	8 645	4 893	3 754	821	318
Nagymihályi	9 041	4 481	2 325	1 655	501
Rozsnyói	11 739	6 714	4 186	1 286	1 242
Töketeresbesi	20 732	9 659	4 738	3 347	1 574
Szórványvidék	4 483	3 008	460	1 967	581
Külföld	334	310	31	14	265
Országos	357 617	204 784	112 161	52 433	40 190

Forrás: SOSR, 2020; Harrach, 2024 alapján a szerző szerkesztése

A8. táblázat: A választásra jogosult és érvényesen szavazó magyarok, valamint a magyar utódpartok és a szlovák partok magyar szavazóinak becsült járási száma a 2023-as választáson

Járás	Magyarok			
	2023			
	Választásra jogosult	Érvényes szavazó	Választott párt	
			Szövetség	Szlovák p.
Pozsony	9 946	7 227	1 462	5 765
Szenci	7 883	5 861	2 323	3 538
Dunaszerdahelyi	72 904	43 037	28 921	14 116
Galántai	25 342	15 920	10 331	5 589
Komáromi	51 550	28 515	22 255	6 260
Lévai	20 014	11 561	7 552	4 009
Nyitrai	6 121	4 326	1 709	2 617
Érsekújvári	37 250	21 785	13 647	8 138
Vágsellyei	12 205	7 345	4 722	2 623
Losonci	13 208	6 252	3 265	2 987
Nagyrócei	5 757	2 812	1 805	1 007
Rimaszombati	23 957	11 834	7 963	3 871
Nagykürtösi	7 578	4 681	3 041	1 639
Kassa	4 915	3 186	1 430	1 756
Kassa-környéki	8 707	4 993	3 482	1 511
Nagymihályi	8 895	4 373	2 810	1 563
Rozsnyói	11 455	6 342	4 223	2 119
Tőketerebesi	20 411	9 820	7 566	2 254
Szórványvidék	4 357	3 023	627	2 396
Külfold	4 844	4 692	274	4 418
Országos	357 299	207 585	129 407	78 176

Forrás: SOSR, 2023; Harrach, 2024 alapján a szerző szerkesztése

A9. táblázat: A választásra jogosult és érvényesen szavazó magyarok, valamint a magyar utódpartok és a szlovák partok magyar szavazóinak becsült száma a magyarok települési arányszáma szerint a 2020-as választáson

2020						
Magyarok						
Települési arány (%)	Összes	Választásra jogosult	Érvényesen szavazó	Pártválasztó		
				<i>MKÖ</i>	<i>Most–Híd</i>	<i>Szlovák p.</i>
0–9	34 527	31 402	20 762	5 225	8 352	7 185
10–19	15 042	13 431	8 509	3 283	2 143	3 083
20–29	24 876	21 715	13 141	5 980	3 191	3 970
30–39	20 904	17 638	10 065	4 725	2 572	2 768
40–49	31 384	26 647	15 902	8 018	3 866	4 018
50–59	67 944	57 333	31 103	17 400	7 297	6 406
60–69	54 537	45 865	25 339	15 146	6 337	3 856
70–79	108 922	90 476	49 027	31 415	11 381	6 231
80–89	59 667	49 301	28 406	19 388	6 815	2 203
90–100	4 262	3 474	2 219	1 550	464	205

Forrás: SOSR, 2020; Harrach, 2024 alapján a szerző szerkesztése

A10. táblázat: A választásra jogosult és érvényesen szavazó magyarok, valamint a magyar utódpartok és a szlovák partok magyar szavazóinak becsült száma a magyarok települési arányszáma szerint a 2023-as választáson

2023					
Magyarok					
Települési arány (%)	Összes	Választásra jogosult	Érvényesen szavazó	Pártválasztó	
				MKÖ	Szlovák p.
0–9	34 527	30 265	20 516	5 828	14 688
10–19	15 042	13 185	8 504	3 641	4 863
20–29	24 876	21 485	13 037	6 606	6 432
30–39	20 904	17 413	9 920	5 210	4 710
40–49	31 384	26 407	15 876	9 290	6 586
50–59	67 944	56 072	30 864	19 890	10 974
60–69	54 537	45 195	25 073	17 867	7 206
70–79	108 922	89 715	48 487	36 150	12 337
80–89	59 667	49 219	28 424	22 842	5 583
90–100	4 262	3 499	2 188	1 809	379

Forrás: SOSR, 2023; Harrach, 2024 alapján a szerző szerkesztése